IGGY POP & JOSH HOMME

lustig leven in tijden van sterfte

Iedereen gaat maar dood en Iggy Pop blijft leven. Dat is zo'n beetje de samenvatting die de godfather of punk zelf in petto heeft voor de huidige tijd. Hij wordt 69 komende maand – godverdomme een gevaarlijke leeftijd voor rockhelden. Wat moet hij met dat gegeven? Hoe is het om permanent in rouwstand te moeten leven? En hoe gaat het met zijn nieuwe bandmaat Josh Homme, zelf nog maar amper bekomen van 'Parijs'? Vragen, vragen, vragen. Gelukkig kregen we de twee rockhelden ruim anderhalf uur te spreken. De week nadat Bowie was overleden reisde OOR naar New York. Er was ook tijd voor luchtige anekdotes, zoals die ene keer dat Josh Homme (in zijn onderbroek) een woestijnkonijn te lijf ging. En Iggy maar giechelen.

DOOR **THOMAS SNOEIJS**
FOTOGRAFIE **ANDREAS NEUMANN**

EEN GRUIZIGE CROONERSTEM op de hal. Daar zal je 'm hebben! Iedereen in de hotelsuite kijkt gespannen naar de deur. Behalve Josh Homme, die tokkelt rustig verder op zijn akoestische gitaar. Dat instrument heeft hij gisteren in New York opgeduikeld ('...and I kinda like it'). Hij heeft zijn bonkige lichaam in een leren jack gewurmd. Zijn rode haarlok staat strak overeind – übercool allemaal, alsof hij vroeger in een ketel met *swag* is gevallen en daar nog altijd plezier van heeft. Dit is zonder twijfel de stoerste kerel aanwezig in hotelkamer 203. Totdat die deur opengaat, natuurlijk. Het kan niet lang meer duren nu. We horen de stem al iets zeggen over het schema van vandaag: nog één interview en dan gaat hij 'iets gezonds' doen. Wat moet je je daar nu weer bij voorstellen? Een rondje Central Park? Een baantje trekken in een van de vele zwembaden die dit enorme hotel rijk is? O, wacht, daar is ie!

> Dingen gebeuren alleen als ze moeten gebeuren

Een mannetje van 1.71 meter dendert de kamer binnen. 'Hey, hi, hello', hijgt hij terwijl zijn helblauwe ogen snel de koppen in de kamer scannen. De senior heeft zowaar een shirt aangetrokken vandaag, maar zijn V-hals is diep genoeg om die beroemde torso te etaleren. Dat balletdanserlichaam met aderen als staalkabels. Ja, dat is 'm. Onmiskenbaar. Zijne Pezige Afgetraindheid in levenden lijve. Zijn binnenkomst gooit direct de sfeer om. Energie! Blijheid! Alsof er een Border Terrier-pup de kamer komt binnenstormen. *Now-y-wanna be your dog!* Alle ogen zijn op hem gericht en hij rent kwispelend in het rond om iedereen hartelijk te begroeten. Na het euforische rondje blaft hij iedereen (de labelmensen, het hotelpersoneel) de kamer uit. Dan vliegt er een eeltige hand onze kant op. Best imponerend. We zijn er zo van onder de indruk dat we spontaan vergeten wat er van ons wordt verwacht. O ja, pootje geven. ☞

Iggy: 'Aangenaam. Zou je luid en duidelijk willen praten?'

Josh (half in het Nederlands): '*Yeah, Iggy is deaf as a klootzak...*'

Iggy: 'Volgens de dokter groeit er een reusachtige paddestoel in mijn linkeroor. Het zit echt helemaal dicht, alsof een of andere lul in mijn oor heeft staan piesen. En natuurlijk is er ook dat dingetje met de muziek [knipoog]. De gehoorschade wordt zo langzamerhand een serieus probleem. Dat krijg je op mijn leeftijd. Ik moet heel de dag met mensen praten, maar ik versta geen reet van wat ze zeggen.'

Josh: 'Bij **OOR** spreken ze Nederlands, dus dat komt wel goed. Mensen uit Nederland en Zweden spreken onze taal beter dan anderen. Jullie begrijpen ons jargon en wij die van jullie. God-ver-domme.'

Iggy: 'Huh, wat?'

Josh: 'Dat is Nederlands. Ik spreek Nederlands.'

Iggy: 'Hier, kom maar tussen ons inzitten op de bank, aan mijn rechteroor. Dat werkt wel.'

EN ZO BELANDEN we op de bank tussen Mr. Iggy Pop (68) en Mr. Josh Homme (42) in. De glazen mastodont waarin het interview plaatsvindt heet Mandarin Oriental Hotel. Een poepchique bedoeling. Het torent boven alles uit op de hoek van theaterstraat Broadway. Om bij Iggy te komen moet je eerst langs een paar deftige deurmannen. Daarna neem je de lift (een gouden kooi) naar de lobby. Vervolgens, na een porseleinen kopje thee, mag je verder naar de 43e etage waar alleen de meest kapitaalkrachtige gasten verblijven, zo ook de heerschappen Pop en Homme. Terwijl Josh ongevraagd een anekdote uit zijn verborgen leven als exotisch danser begint ('They call me Gurf Brookes'), worden we vanaf de linkerkant bestudeerd door Iggy. Hij schuift steeds meer naar ons toe om de conversatie te volgen. Uiteindelijk zitten we schouder aan schouder. Een vriendelijke knipoog en dan dat kinderlijke lachtje: 'Hi hi hi'.

Is het nog steeds leuk om in New York te zijn na al die jaren?

Iggy: 'Ik word meestal doodmoe van de drukte hier in Manhattan. *Get me the fuck outta here*, weet je wel. Maar vanmorgen vond ik wel een winkeltje in China Town waar ze uitstekende wijnen verkopen. Voornamelijk Italiaans en Frans. Wauw! *I like a good wine, you know.* Dus ja, ik heb een goede dag.'

Josh: 'Hij heeft vandaag ook fantastisch gezelschap natuurlijk [twee duimen naar zichzelf].'

Iggy: 'Als Europeaan raad ik je aan zo snel mogelijk bij Times Square vandaan te gaan. Het is één grote advertentie hier, bah. Ga naar China Town. Of Brooklyn, daar is alle culturele actie nu.'

Josh: 'Daar zitten de hipsters. Ik mag er niet eens in omdat ik geen baard heb.'

Iggy: 'Ik kwam hier voor het eerst in de jaren zeventig. Het was een heel andere tijd. Mensen zeggen dat het een verschrikkelijk tijd was, maar ik vond het fantastisch. Er was niemand de baas toen. Je kon gerust in je nakie over straat zonder dat iemand ervan opkeek, pretty cool.'

Josh: 'Die cultuur hangt hier nog steeds wel een beetje. Een vriend van mij runt een kroeg een paar straten verderop en daar staat altijd dezelfde stamgast aan de bar. Heel vreemde gozer. Hij heeft gewoon een gezin en werkt op de beurs, maar zodra hij de deur uitgaat, stopt hij twee ballonnen onder zijn shirt en trekt hij een maillot aan. Toen ik hem de eerste keer volstrekt achteloos aan de bar zag hangen, dacht ik: ik hou van New York! Je kan gewoon jezelf zijn zonder dat iemand je tegenhoudt.'

Iggy: 'In de seventies woonde ik in het appartement van Danny Fields, de manager van de Ramones, hij heeft mij ook een tijdje geholpen. Er hing een enorm hekwerk voor de deur. Dat had elke woning toen. Als je binnen wilde, moest je eerst een zware balk optillen om de deur te openen. Dat soort maatregelen moest je nemen om de Puertoricanen buiten te houden. Toen ik dat zag, dacht ik: wow, iemand wil hier echt héél graag naar binnen. *Scary shit.* Dat is wel veranderd. Het voelt veilig nu.'

> In de muziek van Queens Of The Stone Age hoorde ik alles wat ik zocht. Die band heeft een brede benadering van rockmuziek. Het rockt op een natuurlijke manier

WACHT EVEN. Was het niet Iggy Pop zélf die de straten van New York onveilig maakte? Die jongen, James Newell Osterberg noemden ze hem, kwam hier terecht vanuit het trailer park in Detroit waar hij opgroeide. Al snel schokte hij de lokale muziekautoriteiten. Op de eerste opnamedag met zijn band The Stooges in 1969 kreeg hij het al aan de stok met Jerry Ragovoy, de legendarische songschrijver voor Janis Joplin en The Rolling Stones. De componist klaagde over het volume dat de band produceerde en kwam zo tegenover Iggy te staan: 'I don't give a fuck who you are, Jerry Ragovoy, you don't know shit about this music!' Niet veel later, tijdens een van de eerste optredens, richtte hij zich tot een zuur kijkende Billboard-journalist in het publiek. Iggy kietelde hem onder zijn kin, ging op zijn schoot zitten en sleepte vervolgens zijn vriendinnetje (aan haar been!) mee voor een 'sensuele dans' op het podium.

Wel ja. De man die zijn neus tegenwoordig graag in een wijnglas steekt, prefereerde vroeger witte bergen. Hij snoof cocaïne, maakte salto's op het podium, liet zijn broek zakken en zwaaide vrolijk zijn penis in de gezichten van het publiek. In de nachtclub Max's Kansas City, wederom in New York, maakte hij er zelfs een bloedbad van. Toen hij, al dansend op tafel, op een stapel glazen viel, haalde hij zijn borstkast open door de scherven. 'Get off the stage!' riep de bandmanager. Maar Iggy bleef staan. Als hij zijn linkerarm naar achteren trok, spoot het bloed uit de wonden. En dat deed hij dus ook. Sterker nog: na het optreden sleepte hij zijn bebloede lijf nog naar een optreden van The New York Dolls, waar hij fotomodel Bebe Buell ontmoette. Todd Rundgren – haar toenmalige vriend – zou het koppel later in zijn (!) bed aantreffen...

En wat voor wilde verhalen heeft ú over gehouden aan uw 24ste levensjaar?

DIEZELFDE IGGY POP kijkt nu naar een exemplaar van **OOR** – door Josh Homme al snel herkend als '*a magazine that really gives a shit*' [high five op de **OOR**-redactie]. Na een korte introductie gaan we snel over tot de orde van de dag. Iggy heeft een kutweek. Nog maar tien dagen geleden is David Bowie overleden – de man die hij 'het licht in mijn leven' noemt. Er is ons vriendelijk verzocht om vooral níet over zijn oude vriend te beginnen, want Iggy trekt het niet om daar nu over te praten. *Soit.* Toch is het onderwerp 'de dood' onvermijdelijk. Drie weken geleden Lemmy Kilmister, vorige week David Bowie en gisteren is Glenn Frey. 'They're dropping like flies', zal Iggy later in ons gesprek verzuchten. En dan brengt hij ook nog eens een plaat uit die bol staat van de doodsangsten: *Post Pop Depression*. Nou ja, eerst maar eens vragen naar die eerste, eigenaardige ontmoeting tussen deze twee rockhelden.

Een ontmoeting tussen Iggy Pop en Josh Homme. Hoe gaat zoiets?

Josh: 'Wij kennen elkaar via Marilyn Manson. Ik was – met tegenzin – aanwezig op de Kerrang! Awards in 2000. Toen kwam Manson naar mij toe met de belofte dat hij mij een gunst zou verlenen.'

Iggy: 'Manson had toen [burleske danseres, fetisjmodel en zijn toenmalige vrouw] Dita Von Teese bij zich. Ze droeg een rood vinyl pakje, woohoo!'

Josh: 'Ja, Dita ziet er altijd zeer toonbaar uit. Ik vind haar te gek. Anyway, je moet bij Manson een beetje op je hoede zijn als hij mooie beloftes doet, hij is nogal een opschepper, maar deze keer viel het niet tegen. Hij nam ☞

me mee naar een fotosessie voor de pers en daar stelde hij me voor aan Iggy.'

Wat was je eerste indruk van Josh, Iggy?

Iggy: 'Nou ja, ik deed gewoon beleefd, zoals iedereen bij een eerste ontmoeting. Ik probeerde niet in mijn neus te peuteren of zoiets [hi hi hi]. Ik had nog nooit van Josh Homme gehoord, maar hij zag er niet onaardig uit. Hij droeg geen gekke kleren en was – op dat punt van de avond – redelijk nuchter.'

Josh: 'En toen vroeg een NME-fotograaf ons een *daisy chain* te vormen met z'n drieën. Dat is een seksstandje waarbij je in polonaise in je reet genomen wordt.'

Iggy: 'Dat deden wij dus ook. Ik kan me niet herinneren dat we er giechelig over deden. We deden het gewoon. We haalden onze schouders op, klaarden het klusje en *got the hell out of there*.'

Josh: 'Het is een potentieel ongemakkelijk situatie, maar omdat het zo vanzelfsprekend ging, had ik al snel door dat het wel goed zat tussen ons. Even later stonden we in een sekspositie in NME.'

Iggy: 'In de jaren daaropvolgende jaren kwamen we elkaar steeds tegen op tournee. Hij met Queens Of The Stone Age en ik met The Stooges. Toen ik hem voor het eerst zag spelen, dacht ik: o shit, dit is goed!'

Waarom wilde je een album met Josh Homme maken?

Josh: 'Hey! Je vraagt het alsof het heel raar is. Waarom in godsnaam een album met Homme?'

> *Lust For Life* en *The Idiot* openden mijn muzikale geest. Ze lieten me horen dat je alle kanten op kan als muzikant, zolang het maar rijmt met wie je bent

Iggy: 'Ik wilde een album maken waarop ik kon zingen in plaats van schreeuwen. Ik wilde een album waarop ik de ruimte kreeg om met woorden te spelen. Ik wilde mijn fucking persoonlijkheid uiten. Ik wilde niets te maken hebben met de klootzakken die de muziekindustrie omringen. En ik wilde muziek maken waarmee ik mij kon afzetten tegen de verwachtingen van mijn fans. Zo heb ik het altijd gedaan. In de muziek van Queens Of The Stone Age hoorde ik alles wat ik zocht. Die band heeft een brede benadering van rockmuziek. Het rockt op een natuurlijke manier, het is meer dan alleen maar op het distortionpedaal trappen. In nummers als *I Wanna Make It Wit Chu* [van *Era Vulgaris*, 2007] zit een popgevoel dat doet denken aan de Britse songschrijvers uit de seventies. Niemand schrijft meer op dat niveau, alleen Homme.'

Josh: 'Ja, ja, ja! Dat is mijn favoriete aflevering!'

Iggy: 'Op een gegeven moment zegt een van de bandleden in hun tourbus: Wij zijn een echte metalband, toch? En dan reageert de rest zo van: Eh, misschien, weet ik veel. En dan dat bandlid: Zeg dat we een echte metalband zijn, anders stap ik nú uit de bus! Ik moet daar zo hard om lachen. Hi hi hi.'

Josh: 'Het is precies hoe ik me voelde over Kyuss – het was allemaal zo rolbevestigend. Ik wilde nieuwe paden verkennen en met andere mensen werken. Toen ik op de terugweg van Duitsland naar huis *Lust For Life* hoorde, dacht ik: ooit wil ik met Iggy Pop werken. Nou, ik hoefde er nog maar freakin' 22 jaar op te wachten [lacht]. Dat is prima. Dingen gebeuren alleen als ze moeten gebeuren, weet je.'

JOSH, JIJ WERD ***geboren in het jaar dat*** **Raw Power** ***(1973) uitkwam...***

Josh: 'Fuck yeah, die plaat was de reden dat ik uit de baarmoeder kwam!'

...wanneer ben je naar Iggy Pop en The Stooges gaan luisteren?

Josh: 'Minder snel dan je zou denken. In de tijd van Kyuss wilde ik nergens anders naar luisteren dan onze eigen muziek. Zo konden we muziek maken zonder invloeden, dat was het idee. Maar toen we halverwege de jaren negentig op tournee waren door Duitsland, voelde ik me behoorlijk vastzitten in die band. En precies op dat moment, alsof het zo moest zijn, tipte onze geluidsman twee soloalbums van Iggy, *Lust For Life* en *The Idiot*. Moet je je voorstellen: ik reisde door Duitsland, voelde me kut en hoorde toen die bevrijdende Berlijn sound van Iggy en Bowie. Wauw! Ik besloot gelijk mijn leven om te gooien.'

Zeg je nu dat Iggy Pop verantwoordelijk is voor het einde van Kyuss?

Josh: 'In zekere zin was hij dat wel. Het was in ieder geval de druppel: ik ben naar huis gegaan en stapte uit de band, *just like that.* Die platen openden mijn muzikale geest. Ze lieten me horen dat je alle kanten op kan als muzikant, zolang het maar rijmt met wie je bent. Ik wilde ook in zo'n vrije situatie zijn. Ik wilde niet meer in een band zitten die 'stoner' maakt omdat het nu eenmaal een 'stonerband' is.'

Iggy: 'Ken je die ene aflevering van *The Young Ones* waarin ze een soort Spinal Tap zijn?'

v.l.n.r. **Dean Fertita, Josh Homme, Iggy Pop, Matt Helders**

RANCHO DE LA LUNA is een mythische muziekstudio in de Joshua Tree-woestijn in Californië. Onder het beheerdersoog van Dave Catching (de bebaarde gitarist van Eagles Of Death Metal) draait het daar al precies twintig jaar om cactussen, wiet en rock & roll. Josh Homme nam er zijn *Desert Sessions*-platen op. Masters Of Reality kwamen er graag over de vloer. En toen de Arctic Monkeys er hun Brits-bleke acnehoofden binnenstaken, transformeerden ze plotsklaps in stoere mannen met leren jassen – zie *Humbug* (2009) en *AM* (2013). Vanuit deze woestijn werden schitterende anekdotes aan de rockhistorie toegevoegd. Maar in december 2014 was het anders: toen kwam de rockhistorie naar de woestijn toe. Iggy Pop stapte in de Chevrolet Camaro van Josh Homme (hij heeft hem al sinds zijn zestiende) en trok de woestijn in. Daar zouden ze drie weken verblijven. Samen in een huisje. Voortdurend op elkaars lip. Van het tandenpoetsen tot het slaapmutsje. Ja, dat levert allicht een paar mooie verhalen op.

Iggy Pop en Josh Homme drie weken lang samen in een huisje. Vertel!

Iggy: 'Ten eerste voelde het als thuiskomen. Ik heb vijftien jaar in een vissersdorp nabij de Mexicaans-Amerikaanse grens gewoond, dus ik begrijp de cultuur daar een beetje. Die mensen hebben niet veel geld, dus ze gebruiken zo min mogelijk beton om hun huizen te bouwen. Alles is dus heel klein. Dat zie je in de Rancho ook. Het heeft een woonkamer en vijf losse kamers, maar alles is er piepklein. Behalve de mensen, die worden juist groter in die kleine ruimtes, zeker als Josh Homme in de kamer staat.'

Josh: 'Het staat er ramvol met stoffige meubels en muziekapparatuur. Wij verbleven daar met vier muzikanten en de technici, dus we zaten bovenop elkaar. Aan de mixtafel en aan de ontbijttafel.'

Iggy: 'Je bent echt op elkaar aangewezen. Als je naar buiten kijkt, zie je alleen maar gekke woestijnbomen met van die lange, rondzwierende armen. Heel surrealistisch allemaal. Maffe bomen en woestijnzand, meer is er niet. Alleen af en toe een auto die jouw kant opkomt.'

> Als het op niets was uitgelopen, prima. Dan had ik hoogstpersoonlijk een schep gepakt, ergens in de woestijn een gat gemaakt en de opnamebanden begraven. Dat zou óók sexy zijn

Josh: 'Het duurt meestal wel vijf minuten voor zo'n auto bij jouw huis is, dus je hebt alle tijd om een geweer te pakken en door te laden... Serieus, je weet immers niet wie eraan komt.'

Iggy: 'Josh en ik sliepen samen in een huisje op de heuvel. In één van de nachten ging opeens een autoalarm af. Vreselijke herrie, zomaar uit het niets! Ik schrok wakker en zat gelijk rechtop in bed. Dit is niet best, dacht ik, we moeten echt iets doen nu. Wie weet wat daar buiten gebeurt, weet je wel. Toen heb ik mijn badjas aangetrokken en vervolgens Josh wakker gemaakt. Hij sprong meteen uit bed, rende naar de voordeur en ging – in zijn krappe onderbroekje! – als een bezetene staan schreeuwen in de deuropening: *Hey motherfucker! You get the fuck out of here, you fucking fuck shit!*' [schaterlach]

Josh: 'In Joshua Tree heb je van die woestijnlopers. Dat zijn echt enorme klootzakken. Ze trekken door de woestijn, sluipen langs de huizen en proberen spullen te stelen. Sommigen hebben zelfs de kloten om in te breken. Maar de meesten zijn watjes hoor, met een beetje geschreeuw krijg je ze wel weg.'

Iggy [nog steeds aan het giechelen]: 'Waarschijnlijk was het gewoon een konijn, weet je.'

Josh: 'Misschien wel. Maar als jij iets wilt stelen van woestijnbewoners, dan ben jíj degene die bang moet zijn. Dat wilde ik even duidelijk maken aan onze gast. Konijn of niet.' ☞

DEAN FERTITA

(Queens Of The Stone Age, toetsenist/gitarist op ***Post Pop Depression*)**

'Ik zie Josh nog goed zitten op de vloer tijdens een repetitie van Queens Of The Stone Age. Hij werd opeens heel stil, liet mij een sms'je van Iggy lezen en zei op ernstige toon: *I want you to do this with me.* Dat moment zal ik niet snel vergeten. Ik leerde de muziek van Iggy ooit kennen via iemand uit onze bandcrew. We waren in een platenzaak ergens op tournee en hij duwde *Fun House* [1970] van The Stooges in mijn handen. Dat gooide alles overhoop voor mij. Er zijn platen die slecht zijn, er zijn platen die best goed zijn en er zijn platen die heel je kijk op de popmuziek veranderen. *Fun House* behoort tot de laatste categorie. Het maakt de helft van je cd-verzameling overbodig. Toen ik eenmaal met Iggy in de studio zat, heb ik veel van hem geleerd. Niet alleen muzikaal, ook qua levensstijl. Ik ben recentelijk vader geworden, weet je. Dat zet me aan het denken. Hoe verdeel ik de aandacht tussen mijn muziek en mijn persoonlijk leven? En hoe voorkom ik dat mijn dochtertje zich straks schaamt voor papa, omdat hij op zijn vijftigste nog in een leren broek over het podium rent? Dat soort onderwerpen heb ik regelmatig besproken met Iggy toen we in Joshua Tree waren. Ik vind dat hij op een heel waardige en gecontroleerde manier oud is geworden in de popmuziek. Hij blijft rock & roll, zonder dat het treurig wordt, want die voorbeelden zijn er ook genoeg. Dit album is wat mij betreft weer een mooi voorbeeld van hoe het óók kan. Het is een eer daar aan bij te dragen. En ik volg zijn voorbeeld graag.'

EVEN LATER hebben jullie het zand uit de oren gepulkt om naar de opnamestudio van Josh te gaan: The Pink Duck in Los Angeles. Hoe ging het er daar aan toe?

Iggy: 'Het is er best groot. Het is een productiehuis, weet je wel, niet zomaar een thuisstudio. Maar met alle apparatuur en technici staat het toch snel vol. Dus op een dag zocht Josh iets om zijn spullen in op te slaan. En toen bestelde hij... een container! Zo'n zeecontainer. Die dingen zijn enorm!'

Josh: 'Eh, ja, Iggy was nogal onder de indruk van die container. Hij had het er elke dag over. Hij ging ook voortdurend naar buiten om het ding te bekijken. Wij waren gewoon aan het werk, maar hij kwam er steeds weer op terug: Zeg Josh, nog even over de container, hè... Het was zo erg dat mijn technici vragen gingen stellen. *What's up with Iggy and the container?*' [lacht]

Iggy: 'Op een gegeven moment moest die container geventileerd worden tegen de hitte, anders zou de apparatuur beschadigen. Dus onze technicus Justin klom boven op dat ding, maakte een perfect gat en installeerde een ventilator! Vervolgens dook hij ook nog onder de motorkap van Josh' Chevrolet en repareerde de startmotor. Binnen een paar minuten was die oude bak weer gemaakt. Vrrroem. Woohoo!'

Josh [droogjes]: 'Iggy keek ernaar alsof Justin een of andere god was. Ik werd een beetje jaloers van de aandacht die hij voor hem had. Normaal doe ik dat soort dingen gewoon zelf, weet je.'

Iggy: 'Die fascinatie heeft alles te maken met mijn verleden. Heel vroeger bouwde ik mijn instrumenten zelf. Ik haalde van alles van de vuilnisbelt: een oude luchtcompressor, een akoestische hoorn van gegalvaniseerd metaal. Daar maakte ik muziek mee. Ik ben echter nooit zo handig geweest dat ik een ventilator op een zeecontainer kon installeren. *No way.* Dat is gewoon bizar vakmanschap. Voor mij is dat het toonbeeld van de Do It Yourself-mentaliteit. Het maken van dit album was omringd door noeste mannenarbeid en vakmanschap. Fuck al die peperdure studio's, weet je wel, we doen het gewoon zelf.'

> Ik voel een constante druk op mijn schouders. Dat zorgt mijn hele leven al voor depressies.

JULLIE HEBBEN ***jezelf goed verstopt daar. Pas toen het album klaar was, kwam het nieuws over de samenwerking naar buiten. Was dat uit voorzorg? Stel dat het zou mislukken?***

Josh: 'We wilden geen verwachtingen scheppen. Er was voor ons ook geen 'reden' om dit album te maken. Soms is 'geen reden' de beste reden om iets te doen, denk je niet? We wilden het gewoon proberen voor onszelf. Als niemand weet dat je in de woestijn aan een album werkt, maak je het alleen voor jezelf. En als het op niets was uitgelopen, prima. Dan had ik hoogstpersoonlijk een schep gepakt, ergens in de woestijn een gat gemaakt en de opnamebanden begraven. Ja, want dat zou óók sexy zijn.'

Josh, de opnames vielen voor jou tussen twee zware periodes in. Op ...*Like Clockwork *(2013) probeerde je een ziekenhuisopname te verwerken en aan het eind van het jaar ging het vreselijk mis met Eagles Of Death Metal. Welke plaats heeft dit album nu voor jou?

Josh: 'Het voorstel van Iggy kwam op een fantastisch moment. Ik was net klaar met *...Like Clockwork* en de bijbehorende tour. Daarna wist ik niet hoe ik verder moest met Queens Of The Stone Age. Dat laatste album is voortgekomen uit een heel zware periode, weet je, ik was bijna dood na een knieoperatie. Het heeft me maanden gekost om weer aan het werk te gaan. *...Like Clockwork* was de comeback na die periode, maar toen het voorbij was... tja... waar haal je weer inspiratie vandaan? Je kan niet wéér door een kutperiode gaan. En ik wilde ook niet op routine een nieuw album maken. Fuck de routine! Op zo'n moment zijn dit soort projecten geweldig. Je kan je even ergens anders op richten.'

Er komt ook een tournee. Hoe is het om weer het podium op te gaan na...

Josh: 'Zoals ik al eerder zei: dingen gebeuren alleen als ze móeten gebeuren. Het hoort zo te gaan.'

EEN GESPREK met Iggy Pop en Josh Homme zit begin 2016 vol valkuilen. Als de enige afgevaardigde van de Nederlandstalige journalistiek draai je voortdurend om de hete brij heen. Waarom grijpt Josh in als het woord 'Parijs' dreigt te vallen? Moet je daar überhaupt wel over beginnen? Zou Iggy echt emotioneel de kamer uitlopen als de naam Bowie valt? En hoe staat het met zijn eigen gezondheid nu de 69 nadert? Voor uw geruststelling: de vitaliteit waarmee hij het interview doet is ontzagwekkend. Elk verhaal wordt kracht bijgezet met opstaan, wilde gebaren, rondjes rennen en weer op de bank ploffen. Hij klimt nog net niet op de kledingkast om de ventilatorscène met de container na te spelen. Alleen bij het terugvallen in de bank laat hij af en toe een vermoeid zuchtje ontglippen. Enfin. Als de wilde anekdotes even opdrogen, valt er een stilte in de kamer. Vier ogen op de journalist. Nu dan maar?

Het is een rare tijd om jullie te spreken, jongens.

Iggy: 'Well, yeah...'

Josh: 'Godverdomme, ja. Gisteren gebeurde het weer.'

Iggy: 'Je bedoelt Glenn Frey zeker? Ik ken die jongen nog van vroeger toen we allebei in Detroit woonden. Hij stelde zelfs een keer voor om samen een band te beginnen, voordat hij The Eagles oprichtte. Ik zie hem nog steeds voor me als dat charismatische jongetje van toen. En nu lees ik in de krant dat hij dood is, wow… Dat is altijd mijn reactie: o shit! Hoe moet ik er anders op reageren?' ☞

MATT HELDERS

(Arctic Monkeys, drummer op ***Post Pop Depression*)**

'Ik kreeg een belletje van Josh toen ik bij de groenteboer stond. Hij zei: Ik ga een album maken met Iggy Pop en we willen jou als drummer. Ik zei meteen ja toen de naam Iggy Pop viel, zo van: *Yes! Please carry on...* Die man is een legende natuurlijk. Het allereerste nummer dat ik van hem hoorde, was waarschijnlijk *Lust For Life*. Ik denk dat veel mensen van mijn generatie Iggy kennen dankzij de soundtrack van *Trainspotting* [1996]. Toen ik later met Arctic Monkeys begon, ben ik ook naar The Stooges gaan luisteren. Dat is gewoon een van die bands die je moet kennen als je een bandje begint. Het was een hele stap om met hem de studio in te gaan. Voor mij was het ook een mooie kans om met andere mensen samen te werken, even iets anders dan de jongens waarmee ik ben opgegroeid. Onze zanger Alex [Turner] is dit jaar druk met The Last Shadow Puppets, dat geeft mij ook ruimte om andere projecten te doen. Ik was er behoorlijk zenuwachtig voor, *obviously*. Het is weer een nieuwe groep mensen die je niet wilt teleurstellen. Maar Iggy maakte het allemaal heel ontspannen. Hij staat relaxt en zelfverzekerd in het leven. Ook in de studio trekt hij zijn shirt uit wanneer de mogelijkheid zich aandient, echt waar. Daarnaast is hij een extreem intellectueel persoon. Hij zit vol met verhalen en wijsheden. Het belangrijkste dat ik van hem heb geleerd? Dat je nooit moet stoppen met muziek maken en dat je altijd nieuwe uitdagingen moet zoeken. Alleen zo kan je van betekenis zijn voor de popwereld.'

Zet dit soort nieuws je aan het denken over je eigen sterfelijkheid?

Iggy: 'Natuurlijk. Ik ben op mijn hoede voor elke potentieel gevaarlijke situatie. Ik heb het allemaal zien gebeuren, weet je. Om mij heen zijn heel veel mensen vroeg overleden. Bandmaten van The Stooges, vrienden van vroeger. *They're dropping like flies.* Allemaal mensen die er, al dan niet vroeger, een ongezonde levensstijl op na hielden. Dat verandert mijn perspectief. Het maakt me waakzaam.'

De dood waart ook door dit album. Waar komt* American Valhalla *vandaan, bijvoorbeeld?

Iggy: 'Het idee voor die tekst komt uit een sms-gesprek met Josh.'

Josh: 'We hadden het over leven na de dood.'

Iggy: 'Het houdt ons bezig, zie je, de dood.'

Josh: 'Ik schreef dat ik het Walhalla veruit het meest superieure hiernamaals vind. Het is een speciale hemel voor gesneuvelde strijders. Alleen échte strijders mogen er binnen als ze overleden zijn. Je moet dus een eerlijke, genereuze strijd leveren om het paradijs binnen te komen. Dat idee spreekt me aan. Het is éérlijk, weet je. Je moet het opnemen tegen een vijand die terugvecht. Dat is iets anders dan jezelf in een bomvest hijsen en onschuldige mensen neermaaien. Laffe klootzakken komen er niet in.'

Wanneer hadden jullie deze conversatie?

Josh: 'Begin 2015. Dat was ver voordat... you know.'

Geloof je in een hiernamaals, Iggy?

Iggy: 'Ik weet het niet. Het verhaal van Josh riep die vraag bij mij op. Is er een Walhalla? En zo niet, wat zegt dat over mensen die strijdend ten onder gaan. Die mensen doen gevaarlijke, genereuze daden voor een hoger doel, maar wat als ze na die daad nergens heen kunnen? Ik woon in Miami en zie overal gehandicapte soldaten langs de straatkant hun handen ophouden. Dat is echt pijnlijk om te zien.'

De dood houdt je bezig, zei je.

Iggy: 'Constant. Weet je wat het is: het beste wat ik op dit punt in mijn leven doe, is reageren op wat ik lees en zie. Ik sta 's ochtends zelden op met een onderwerp waarover ik wil schrijven, die tijd is echt voorbij. Het enige wat ik doe, is reageren op dingen die om mij heen gebeuren. En, ja, dat heeft vaak met de dood te maken de laatste jaren. Het is tragisch maar waar.'

Josh: 'En ik zat nog in mijn o-jee-ik-was-bijna-dood-periode. We staken elkaar aan.'

Iggy: 'Voorbeeld. In het nummer *American Valhalla* zit de tekstregel: I hope I'm not losing my life tonight. Dat is een zinnetje van Josh. Het deed me denken aan een stuk in de krant over de oprichter van hotelketen Ace. Ik heb die zaak zien uitgroeien tot een bedevaartsoord voor hippe, welvarende jongeren. Die jongens promoten hun lobby als een plek waar je zomaar een hitsige, oriëntaalse dame ontmoet. Heel slick allemaal. Maar uiteindelijk pleegde die oprichter, Alexander Calderwood, dus zelfmoord. En ik begrijp dat heel goed. Hij had een wereld gecreëerd waarin hij constant moest concurreren met mensen die – net als hij – heel cool, aantrekkelijk, ambitieus en volledig onethisch waren. Dat zette me aan het denken. Wat als ík die druk op mijn schouders zou voelen? *I might just lose it.* Echt waar. Goede kans dat ik er ook aan onderdoor zou gaan. *And people do so. All the time...*'

Heeft die duistere thematiek...

Josh: 'Wacht even. Sorry dat ik je onderbreek, maar ik heb een probleem met dat 'duistere thematiek'. Ik zie het niet als duister namelijk. Ik zie het als een situatie waarin een dertigjarige kerel zoals jij zich niet bevindt. Begrijp je dat? De visie op je eigen sterfelijkheid verandert naarmate je ouder wordt. Voor jou is het duister, maar voor de zanger van deze teksten, Iggy, is het de realiteit. Het is een rationele blik op zijn situatie. En hij draait er niet omheen. Hij zingt niet: Een mist daalt neer over de speeltuin des levens. Hij zingt: Ik hoop dat ik niet dood ga vanavond. Dat geeft dit album een extreem uniek perspectief. Het handelt over zaken die doorgaans niet of amper besproken worden in de popmuziek.'

IGGY ZWIJGT over de positie die *Post Pop Depression* gaat innemen in de popwereld. Hij moet zich bewust zijn dat het album in één adem genoemd zal worden met David Bowie's zwanenzang *Black Star*. Onvermijdelijk. Beide rocksterren – ooit samen in Berlijn op de top van hun kunnen – durfden het aan om hun sterfelijkheid bespreekbaar te maken in de muziek. Voor de één was het alleen dichterbij dan voor de ander, weten we nu. Voordat de naam Bowie kan vallen in kamer 203, stormt de labelmanager binnen. De tijd is op. En Josh moet zo nog aan de slag als exotisch danser, vertelt hij: 'I take this job quite seriously'. Een laatste vraag over slotnummer *Paraguay* blijkt genoeg om het gesprek nog wat op te rekken. Het is een song waarin Iggy ouderwets tekeer gaat. En wat blijkt? Een kleine vijftig jaar na zijn eerste relaas in *1969* ('Another year with nothing to do') is hij nog altijd stierlijk verveeld met de wereld.

> Misschien zou het beter zijn als ik verdwijn. Gewoon opeens weg. *Bye bye suckers!*

There's nothing awesome here
Not a damn thing
There's nothing WILD
Just a bunch of people scared
Everybody's fucking scared
The fear eats all the souls
And I'm tired of it
I dream to get away to a new life
Where there's not so much
fucking knowledge
I don't want any of your
information!
I don't want YOU anymore!
I've had enough of YOU!
Yeah, I'm talking to YOU!
(Paraguay)

Die laatste drie minuten van het album zijn angstaanjagend. Tijdens de eerste luisterbeurt vloog de kat bij ons thuis met een dikke staart de woonkamer uit.

[De heren slaan op hun knieën van het lachen]

Iggy: 'Yeah, awesome!'

Josh: 'What a pussy!'

Op die track horen we de angry young man Iggy Pop weer even aan het woord?

Iggy: 'Die tekst komt voort uit pure wanhoop van mijn kant. Ik bedoel, kijk naar mijn leven. Ik ben stinkend rijk, bezit meerdere huizen, ben gelukkig getrouwd en heb meer succes geboekt dan ik ooit voor mogelijk hield. Maar toch kan ik me op momenten vreselijk rot voelen. Ik voel een constante druk op mijn schouders. Dat zorgt mijn hele leven al voor depressies. Er zijn zo veel mensen waar ik verantwoordelijk voor ben. En soms vraag ik me af waarvoor ik het doe. Waarom trek ik niet al mijn geld van de bank en ga ik in een hutje achteraf wonen? Een plek waar ik aan niemand verantwoording hoef af te leggen. Een plek waar ik niet wordt bekritiseerd door idioten. En een plek waar ik niet wordt bekritiseerd door mensen die stiekem gelijk hebben – zeker als ze mij een ouwe lul noemen.' [lacht]

Waarom kies je Paraguay als toevluchtsoord?

Iggy: 'Ik heb enkele jaren in Buenos Aires gewoond, dus ik ken Zuid-Amerika een beetje. Daarnaast ontmoet ik veel Paraguayanen in Miami. Het zijn bescheiden mensen, weet je. Zij hebben niet het vermogen hun samenleving te laten draaien zoals wij dat kunnen. Dat maakt hen meer *down to earth*. Dat zet me aan het denken: wat heb ik nou echt nodig? Ik heb geld nodig, daar heb ik genoeg van. En verder loop ik graag op sandalen. Ik heb dus geen fucking Valcucine keuken nodig, ik heb sandalen nodig, *that's it.* Het lijkt me bevrijdend zo te leven. *I wouldn't have to measure up so much shit.*'

Het klinkt toch een beetje als vluchten voor de realiteit.

Iggy: 'Dat is het ook. Dat is precies wat het is. Pure angst.'

Wat is je allergrootste angst?

Iggy: 'Dat ik nooit succesvol ga zijn in het leven. Klinkt dat vreemd uit mijn mond? Begrijp me niet verkeerd, ik heb een prachtige carrière in de muziek, maar dat is iets anders dan succesvol zijn in het leven. Ik ga er waarschijnlijk nooit in slagen een gebalanceerd en constructief leven te leiden. Niet in de Westerse maatschappij in ieder geval. En ik heb ook niet lang meer om het te bewerkstelligen. Dat vreet aan me. Dus misschien zou het beter zijn als ik verdwijn. Gewoon opeens weg. *Bye bye suckers!*'

I'm sick and I'm gonna go heal myself now, zing je op het einde.

Iggy: 'Ja, ik wilde het album positief eindigen.'

Josh: 'Dat is de grote finale van het album. Bang! Er zijn altijd zorgen en angsten, maar uiteindelijk zal ik die zélf overwinnen. Die laatste zin verandert heel het perspectief.'

Iggy: 'Precies. Want uiteindelijk werk ik me altijd weer uit de shit, daar heb ik vertrouwen in. Ik vind altijd wel weer een manier om mezelf te redden. Dat heb ik helemaal zelf in de hand, weet je. Ik heb controle over het leven. Over míjn leven in ieder geval. Alleen tegenover de dood ben ik kansloos... denk ik... we gaan het zien.'

Hij kijkt een paar seconden wezenloos voor zich uit. En dan: 'Hi hi hi'.

POST POP DEPRESSION
ligt vanaf 18 maart in de winkel.

IGGY POP & JOSH HOMME:
10 mei HMH, Amsterdam